

1

Foster

‘Cora, waarom zijn we hier in dit godvergeten gat?’ Foster keek fronsend naar de vlekken op de spreij en plofte neer op de bobbelige matras. ‘Dit is echt het smerigste motel waar we in het afgelopen jaar hebben geloged.’ Ze stak haar armen in haar flanellen mouwen en probeerde niet te kijken naar de laag vuil die elk oppervlak bedekte.

‘Rustig nou maar. Wees dankbaar dat je een dak boven je hoofd hebt. Niet iedereen heeft dat geluk.’ Lucht ontsnapte uit het stoelkussen toen Cora ging zitten en ze de stoel naar het tafeltje onder het kleine raam van de erg kleine kamer schoof.

‘En niet iedereen hoeft zijn verjaardagsweekend in Misère door te brengen,’ zei Foster kreunend.

‘Missouri,’ verbeterde Cora haar terwijl ze haar laptop tevoorschijn haalde uit de versleten leren tas die ze altijd bij zich had. ‘Homer, Missouri, om precies te zijn.’

‘Als we die vent hebben gevonden, denk je dat alles dan weer normaal wordt?’ Foster kauwde op de binnenkant van haar wang. Sinds haar adoptievader, dokter Rick, vijf jaar eerder bij een bootongeluk was omgekomen, hadden Cora en zij thuis in Portland hun eigen routine ontwikkeld. Portland, Oregon, en niet Maine. Wie wilde er nou naar Maine? Volgens Foster was de westkust de beste kust, maar daar ging het niet om. Waar het wel om ging was dat haar leven een oneindige, stressvolle, semivunzige (maar niet op de leuke, sexy manier) roadtrip was sinds het moment een lang

jaar geleden dat Cora de vruchtbaarheidskliniek van dokter Rick had verkocht. Sindsdien was niets meer normaal geweest. En Foster wilde wanhopig graag haar leven terug. Haar thús terug.

Ze voelde dat Cora naar haar keek, ontmoette de bezorgde blik van haar adoptiemoeder en voegde er haastig aan toe: 'In elk geval zo normaal mogelijk?'

'We zullen wel zien. Hou nu op met zeuren! Ik moet me concentreren en je bezorgt me hoofdpijn.' Iets mompelend over lastige kinderen focuste Cora zich weer op haar laptop en masseerde afwezig haar kaak.

'Je moet echt een keer naar een tandarts. Door al die chocola die je eet heb je waarschijnlijk een gat zo groot als een maankrater. Of misschien is het een verstandskies.' Foster trommelde peinzend met haar vingers op haar knie. 'Nee, je bent natuurlijk te oud om last te hebben van verstandskiezen. Wat dacht je van...'

'Foster, stil nu!'

Ze gehoorzaamde, hield haar adem in om de vragen die zich achter haar gesloten lippen verdrongen tegen te houden. Maar dat hield ze niet lang vol. Niet bij Cora. Niet praten met de rest van de wereld was geen probleem. Eigenlijk vond ze dat wel goed zo, en ze was er vrij zeker van dat ze daardoor een beetje bitchy overkwam. Nou, waarschijnlijk erg bitchy, maar dat was alleen maar als ze afging op wat anderen haar over haarzelf vertelden, en ze probeerde zich daar niets van aan te trekken.

Voordat ze besepte dat ze praatte was de dam doorgebroken en stroomden de woorden haar mond uit. 'Waarom zijn we hier eigenlijk? Niemand stopt in Tornado Alley tenzij hij levensmoe is.' De donder knalde en deed het dunne glas van de goedkope muurlampen rammelen. 'Zie je wel? Ik zei het toch. Ik bedoel, dat kwam precies op het juiste moment, bizar onheilspellend,' zei Foster. Ze hing haar rugzak over haar schouder en liep naar de deur. 'Laten we maken dat we hier weggkomen.'

'Doe toch een beetje rustig, kind.' Cora's stevige dreadlocks streken over haar schouders toen ze haar hoofd schudde. 'Een eindje verderop langs de weg is een ziekenhuis. Dat zag ik toen we

aankwamen.' Ze haalde diep adem en kneedde haar linkerschouder op dezelfde onbewuste manier als toen ze haar kaak masseerde, bijna alsof de handeling net zo noodzakelijk maar gedachte-loos was als je tanden poetsen. 'Ik weet dat ze daar een kelder hebben, en als deze storm uitgroeit tot een tornado, dan gaan we daarnaartoe. Tot dan ga je rustig zitten. Je tienerangst helpt me niet om sneller af te maken waarmee ik bezig ben.'

'Het is geen angst,' mompelde Foster. Ze plukte aan het plakplastic met houtmotief op het tafelblad. 'Ik dacht eigenlijk dat we voor mijn verjaardag iets coolers zouden doen. Ik word maar één keer achttien. Ik wilde gewoon, weet ik veel, dat het een bijzondere dag zou zijn.' Ze trok een pruillip en knipperde met haar onmogelijk lange wimpers.

Cora keek op en snoof. 'Leuk geprobeerd.' Ze richtte haar aandacht weer op de computer, haar kastanjebruine ogen weerspiegelden het verlichte scherm.

'Stel dat we niet op tijd het ziekenhuis bereiken vanwege de wind en de hagel en de regen en wat dan ook.'

Cora slaakte een zucht. 'Niet elke onweersbui leidt tot een tornado. Als dat zo was, zou er van het midden van het land niks meer over zijn.'

'Alsof hier nu iets is. En kijk.' Ze liet haar rugzak op de tafel vallen en doorzocht de rommelige inhoud. 'Stormen zijn veranderd, vooral zware stormen. En ik kan het bewijzen. Bekijk dit maar eens.' Nadat ze er een zakje vol opgedroogde ketchup vanaf had getrokken, gaf ze Cora een prop gekreukelde vellen papier.

'En wat moet ik daar in godsnaam mee?' Cora's volle wenkbrauw ging vragend omhoog.

'Het is research. Voor dat natuurkundeproject dat je me hebt opgegeven. Ik heb weerpatronen gekozen. Alle andere opties waren bespottelijk, zoals de voortplanting van muggen. Ik ben geen insectenseksvoyer, en niemand wil méér van die krenge.'

'Je hebt dus huiswerk gedaan?' Cora wierp een blik over haar beide schouders. 'Wat heb je met mijn Foster gedaan? Ongeveer zo groot.' Ze hield haar hand op ongeveer 1,65 meter van de grond,

Fosters lengte. ‘Felrood haar, een huid als van een sneeuwpop. Heb je haar gezien?’ Haar parelwitte tanden fonkelden toen ze lachte.

‘Haha, wat grappig.’ Foster bladerde door de vellen papier die ze tijdens hun laatste stop bij een bibliotheek had geprint. De weerkaart van het Middenwesten was bedekt met rode en oranje vlekken en alarmerende statistieken over de tornado’s die die maand aan de grond waren gekomen, en waarnemingen. ‘Maar ik meen het serieus. Weather.com zegt beangstigende dingen over de waarschijnlijkheid dat een onweersbui uitgroeit tot een tornado. Ik denk dat we eindelijk het effect gaan merken van de opwarming van de aarde.’ Een donderslag bezorgde Foster kippenvel. ‘Precies op het juiste moment. Alweer. Je kunt niet beweren dat dat niet compleet bizar was.’ Ze stouwde de vellen papier in haar rugzak en hing hem over haar arm. ‘We moeten gaan.’

Cora’s mollige vingers vlogen koortsachtig over het toetsenbord.

‘Ik hoorde het donderen. Alweer. We moeten nu echt weg. Kom nou.’ Fosters smeekbeden bleven onbeantwoord. ‘Cora!’ Ze stampte met haar voet en stof stooft op uit de vloerbedekking en bezorgde haar een hevige niesbui.

‘Verdomme! Wat is er, Foster? Wat wil je nou eigenlijk?’ vroeg Cora met stemverheffing terwijl de donder rolde.

Foster zoog een enorme hap lucht naar binnen om het brok dat zich in haar keel vormde terug te dringen. ‘Niks.’ Haar stem was zachter dan ze had gewild. Ze schraapte haar keel en zei: ‘Laat maar.’

Cora’s kribbigheid nam af. Ze boog zich over de tafel om Fosters hand vast te pakken. Ze gaf er een zacht kneepje in, waarna ze hem liet vallen om over de zijkant van haar hals te wrijven. ‘Sorry. Ik ben een beetje gestrest en doodmoe van de pijn in mijn nek. Die motelkussens zijn een ramp..’ Haar stem stierf weg en er gleed een uitdrukking over haar gezicht die Foster niet kon lezen. ‘Maar ik had niet tegen je moeten schreeuwen.’ De scherpe kalmte was in haar stem terug toen ze verderging, romig en vol met een beetje

pit, net Mexicaanse warme chocolademelk. ‘Je komt hier niet vandaan, en ik begrijp dat je zenuwachtig bent. Ik ben in Tornado Alley opgegroeid. Stormen komen nou eenmaal voor. Bovendien is het eind augustus. Tornado’s in Missouri houden meer van het voorjaar en de vroege zomer dan het eind van de zomer en de herfst. We zijn veilig.’

‘Beloofd?’

‘Dat zweer ik. Je weet dat je mijn kleine meid bent en dat ik je nooit in gevaar zou brengen.’

‘Cora, ik ben achttien. Je moet ophouden me je kleine meid te noemen.’

‘Meisje, al was je tachtig. Je zult altijd mijn kleine aardbeienkindje zijn.’

‘O god. Oké, noem me maar “kleine meid”, maar alsjeblieft niet je “kleine aardbeienkindje”.’

‘We zien wel,’ mompelde Cora, met haar gedachten weer bij haar computer.

“We zien wel” is waarschijnlijk beter dan “meisje, ik blijf je mijn kleine aardbeienkindje noemen tot een van ons de pijp uit gaat”. Ze deed Cora perfect na. ‘Daar moet ik het dan maar mee doen.’ Haar ongerustheid zwakte iets af en ze ging op de stoel tegenover de vrouw zitten. Hoewel haar maag van streek was door de naderende storm, werkten Cora’s woorden geruststellend. Haar adoptiemoeder had nog nooit een belofte verbroken. Ze was er voor Foster geweest vanaf de dag dat ze werd geboren, te vroeg en aan de beademing op de afdeling Neonatale Intensive Care. Haar biologische ouders hadden haar verhalen verteld over haar ‘tante’ Cora, de onbaatzuchtige verpleegster en heldin die er elke dag was geweest en ervoor had gezorgd dat ze gezond en sterk zou opgroeien. Fosters hart verkrampde toen ze aan haar ouders dacht. ‘Wacht even, je zei dat je gestrest bent. Waarom ben je gestrest?’ flapte ze er uit omdat ze niet langer aan het verleden wilde denken.

‘Omdat als ik gelijk heb over degene die we vanavond ontmoeten, onze wereld totaal zal veranderen.’

‘Wacht, is dat de man? De man naar wie we het afgelopen jaar hebben gezocht? Je had me niet verteld dat je hem hebt gevonden. Wie is hij? Hoe heet hij?’

Cora negeerde de vragen en wees naar haar koffer. ‘Haal die twee bordeauxrode sweatshirts eruit.’

Foster sjokte naar het roestige bagagerek en ritste de koffer open. Ze hield het dikke sweatshirt omhoog en wees naar de goudkleurige opdruk: HOMER HIGH SCHOOL PANTHERS. ‘Ik dacht dat de thuisscholing goed ging. En ik kan van jou veel meer leren dan op een stomme openbare plattelandsschool. En dit jaar haal ik mijn diploma.’

‘Geef hier.’ Foster gooide het sweatshirt naar Cora, die het aantrok voordat ze iets uitlegde. ‘Je gaat niet naar die school. Je gaat er alleen maar op bezoek. Trek die andere trui aan. Ik wil niet te laat komen.’

Ze trok het slobberige sweatshirt aan over haar flanellen shirt en rolde de onderkant een stukje op tot de rafelige randen van haar korte broek eronderuit kwamen en ze niet langer halfnaakt leek. ‘Ik lijk net een pruim,’ momperde ze terwijl ze zichzelf in de stoffige spiegel bekeek. ‘Maar ik hoef tenminste niet naar de middelbare school terug.’ Dat ze niet terug hoefde naar een traditionele school was het enige positieve gevolg van de vroegtijdige dood van dokter Rick. Cora wilde zijn onderzoek afmaken en Foster bij zich houden – wat iets te maken had met het helingsproces waarover een van Cora’s artsenvrienden haar had verteld. Wat de reden ook was, Foster vond het best, zolang ze maar niet terug hoefde naar de geestdodende dagopvang die ze openbare school noemden.

Pluizige plukken vuurrood haar vielen over haar voorhoofd en ze streek ze naar achteren en stak ze terug in haar rommelige knot. ‘De persoon die we gaan ontmoeten,’ begon ze terwijl ze lippenbalsem opsmeerde, ‘is hij een van dokter Ricks vroegere laboratoriumassistenten en nu een uitgebluste oude natuurkundeleraar of zoiets?’

Cora hing haar rugzak over haar schouder en checkte haar tele-

foon. ‘We moeten gaan. Het gaat zo beginnen.’

Foster stak de lippenbalsem in haar zak en keek Cora aan. ‘Heeft er ooit iemand tegen je gezegd dat je op Kerry Washington lijkt?’ Ze wreef haar lippen over elkaar en lachte haar onschuldige glimlach.

‘Nee, omdat dat niet zo is.’ De voordeur piepte toen Cora hem opendeed en de kamer met vochtige, koele lucht werd gevuld. ‘Schiet nou maar op en stap in de auto.’

Foster liep op haar gemak naar de deur en bleef voor Cora staan. Haar geur – een mengeling van kaneel en ceder – kriebelde in Fosters neus. ‘Wie gaan we ontmoeten?’ Terwijl ze sprak voelde ze een bekende tinteling in haar binnenste.

Cora zette haar handen op haar heupen. ‘Als het moment daar is, dan vertel ik het je. En we hebben het gehad over dat trucje van je, Foster. Wees voorzichtig met hoe je het gebruikt.’

‘Ik snap nog steeds niet hoe je iets kunt weten over mijn *Jedi mind trick*.’ Ze sprong het trottoir op en trok een denkbeeldig lichtzwaard.

‘Jedi bestaan helemaal niet, en ik ben veel te slim om slachtoffer te worden van je neurolinguïstische onzin.’

‘De Jedi bestaan niet?’ Foster zette haar lichtzwaard uit en hing het aan haar riemlus. ‘Mijn hart gebroken, dat heb je. Mijn jeugd-fantasieën verbrijzelen, dat doe je.’

Cora tuitte haar lippen. ‘Mmm, mmm, mmm. Vreemd, dat ben je. Mallotig zul je altijd zijn.’

‘Was dat Yoda-stijl? Je training vordert goed, jonge Padawan. En over training gesproken: ga jij rijden naar waar we ook naartoe gaan?’

‘Nee.’ Cora maakte de auto open en Foster ging achter het stuur zitten. ‘En ik heb geen training nodig. Ik kan rijden. Jij bent er alleen beter in dan ik, à la Evel Knievel.’

‘Je weet best dat ik al die oude mensen niet ken over wie je altijd praat.’ Foster startte de auto en wachtte tot Cora het adres had ingevoerd in het navigatiesysteem. ‘Maar in tegenstelling tot sommige mensen, heb ik geoefend.’

‘Ja, ik zou zeggen dat jij elke dag het rijden oefent en ik elke dag op de passagiersplaats slapen oefen.’

‘Nee, niet rijden. Mijn Jedi mind trick. Ik heb voor dat restaurant in Pennsylvania een roos tot bloei gebracht.’ Foster reed de parkeerplaats af en zag dat Cora wantrouwig naar haar keek toen haar blik van haar adoptie moeder naar het navigatiescherm flitste.

‘Oké,’ gaf ze toe terwijl de uitgestrekte, met koeien bezaaide weilanden in de verte verdwenen toen ze de stad naderden. ‘Misschien is die maar een heel klein beetje gegroeid voordat hij stopte met luisteren. O, maar het is me wel gelukt om die wolken in West-Virginia op reusachtige kuikens te laten lijken. Ik probeerde het te laten regenen, maar ik kreeg alleen die vormen voor elkaar. Weet je nog wel?’

‘Ik herinner me dat de airco in de auto het niet meer deed en dat we hierbinnen zaten te bakken. Ik zweette zo erg dat we bijna in de auto hadden kunnen zwemmen.’

‘Ja,’ zei Foster lachend. ‘Dat was erg onprettig.’ De donder rommelde boven hun hoofd en ze wachtte tot die voorbij was voordat ze verderging. ‘Ik weet dat er ergens iets is wat altijd zal luisteren. Misschien niet mensen, of bloemen, of de wolken, maar er is iets. Ik moet het alleen vinden.’

De auto hotste toen ze richting aangaf en een groot veld op reed. Ze parkeerde achter een enorme Ford pick-up en zette de motor af. ‘We zijn er.’

Hoog gras kriebelde haar blote enkels toen ze op het geïmproviseerde parkeerterrein de auto uit stapte. ‘Waar “er” ook mag zijn.’

‘Zet ’m op, Panthers! Joepie!’ schreeuwde een groep snaterende, in bordeauxrode sweatshirts geklede meisjes die hun voorbijrende.

Foster keek om de enorme pick-up heen. ‘Dit meen je niet.’ Ze wierp een geërgerde blik op Cora. ‘Een footballwedstrijd. Serieuus?’

‘Serieus.’ Cora pakte haar rugzak van de achterbank en sloot de auto af. ‘Nu graag even die houding laten vallen. Ik wil proberen een goede eerste indruk te maken.’

‘Jegh,’ kreunde Foster terwijl ze rukkend aan het belachelijke sweatshirt achter Cora aan sjokte. ‘Maar het gaat regenen.’ Ze keek naar de lucht en bestudeerde de opgezwollen, donkergrijze wolken. ‘En misschien draait het uit op een tornado. De lucht is ziekelijk groen.’

‘Ik haal wat je maar wilt bij de snackbar,’ bood Cora aan.

‘Snackbar? Waarom heb je niet gezegd dat er eten zou zijn?’ Met een beetje meer fut gaf Foster haar een arm en liep met haar naar de ingang van het stadion.

Met haar zakken vol doosjes zuur snoep en een grote zak popcorn in haar hand stond ze even later vanaf de zijlijn de borden te bestuderen waarop de vakken waren aangegeven. ‘115, nee. 120, nee. Ah, daar! 125.’ Ze bracht de zak naar haar lippen en schudde een paar stukjes popcorn in haar mond. ‘Au!’ Een harde duw wierp haar bijna omver en sloeg een doosje snoep en de zak popcorn uit haar handen. Popcorn viel als zoute sneeuw rondom haar voeten. ‘Verdomme! Je hebt het beste aan dit barbaarse vertoon van testosteron voor me verpest.’

‘Ik ben het beste aan dit barbaarse vertoon van testosteron.’

Foster keek op en toen nog iets verder omhoog naar de stereotypische sporter die boven haar uittorende. Hij was natuurlijk perfect. Donker haar, belachelijk blauwe ogen, prachtig gevormde jukbeenderen en een massa lange, sterke spieren, al zou hij er veel leuker hebben uitgezien in een spijkerbroek en t-shirt met een boek in zijn hand dan in dat stomme pruim- en goudkleurige sweatshirt met een football onder zijn arm.

Hij glimlachte breed, waarbij hij – natuurlijk – perfect rechte, witte tanden onthulde, en gaf haar het doosje zuurtjes dat ze had laten vallen. ‘Ik ben Tate Nighthawk Taylor.’

Foster sloeg haar ogen zo hoog ten hemel dat ze bijna haar evenwicht verloor. ‘Wacht even, sorry,’ zei ze met voorgewende onschuld. ‘Zei je Nachtzak?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee,’ zei ze peinzend. ‘Dat klinkt te veel als een medische procedure. Ik vergis me. Je zei natuurlijk Eikelhawk. Ja, dat moet het zijn.’

‘Wat? Nee. Zo klink ik als een lul, en dat ben ik niet. Serieus.

Dat kun je iedereen vragen. Ik ben geen lul.’

‘Ik zie dat anatomie niet je sterkste kant is.’

Een in footballtenues gehulde colonne jogde voorbij, de noppen onder de schoenen knersten op de sintelbaan rondom het veld. ‘Nighthawk! Kom op, man! Coach ontploft als we niet op tijd klaarstaan.’

‘Ja, ik kom eraan!’ riep Tate tegen de spelers terwijl hij langzaam achteruit joggend achter de groep aan ging. ‘Hé, Aardbeitje, geef me de kans je te laten zien dat ik geen lul ben.’

‘Jezus! Noem me alsjeblieft niet “Aardbeitje”.’

‘Vertel me dan hoe je heet!’

Ze slaakte een zucht. ‘Foster.’

‘Nou, Foster, na een gewonnen wedstrijd is er altijd een feestje. En zolang ik meedoe, winnen we. Als ik je nou eens mijn telefoonnummer geef zodat je erachter kunt komen waar het is en ik je kan laten zien dat ik echt geen lul ben, maar een aardige jongen?’

‘Beantwoord eerst een vraag.’

‘Kom maar op, Aardbeitje!’

‘Wat is je lievelingsboek?’

‘*Sports Illustrated!*’ zei hij met een knipoog.

‘Ja, precies wat ik dacht.’

Zijn wangen werden rood.

Ik zou me ook schamen. Misschien besepte hij dat hij echt als een volslagen eikel klonk – Hawk of niet.

Toen begon hij weer te praten, en Foster besloot dat de kleur op zijn wangen waarschijnlijk door de zon kwam en niet door het besef.

‘Mijn nummer is makkelijk te onthouden. Het is...’

Ze stak haar hand op. ‘Nee. Gewoon nee. Al hing mijn leven ervan af. Maar succes op het veld, Eikelhawk.’ Ze salueerde, draaide zich op haar hakken om en liep naar vak 125. Haar voeten stampen luidruchtig de aluminium tribune op.

Cora zat het programma, dat één flodderig velletje papier besloeg, te bekijken toen Foster naast haar plaatsnam. ‘Je gelooft

nooit wat er zojuist is gebeurd,' zei Foster met haar mond vol zure Skittles. 'Ik heb kennisgemaakt met het ergste stereotype van een eikel van een footballer. Hij heeft me mee uit gevraagd. Zo ongeveer.'

'Op een date?' Cora's wenkbrauwen raakten haar haargrens aan.

Foster snoof, waarbij ze precies als haar adoptiemoeder klonk. 'Niet zo'n date zoals vroeger in de jaren tachtig van de vorige eeuw of wanneer dan ook, waarbij je werd gevraagd om mee te gaan naar de disco of zo. Dit was meer zoiets als "kom daarnaartoe, en als ik zin heb om met je om te gaan, dan doe ik dat, maar zo niet, dan heb ik je niet officieel gevraagd om met me uit te gaan, dus je kunt niet kwaad worden". Totaal mannenlogicagelul.' Geïrriteerd stopte ze nog een Skittle in haar mond en kauwde ijverig. 'En ik weet zeker dat het hem er alleen maar om ging mij te laten zien hoe geweldig hij, en iedereen in dit gehucht hier in Misère, denkt dat hij is.'

'Voor de laatste keer, het is Missouri en niet Misère. En de disco? In de jaren tachtig? Serieus? Meisje toch, je moet wat minder sciencefictionprogramma's kijken en beginnen met die geschiedenisprogramma's die op je rooster staan. Dat wil zeggen, als je je diploma wilt halen.'

'Ik weet een heleboel over de Tweede Wereldoorlog. Je kunt me overhoren, wat me minstens een paar extra punten moet opleveren voor mijn geschiedeniswerk.' Ze zweeg even, in de hoop dat Cora zou ophouden met drammen over die saaie documentaires.

'Je krijgt geen extra punten voor iets wat je hebt geleerd dat niet in je studiepakket van dit semester zit. Dat zou je hoe dan ook moeten doen.'

'Best.' Foster snoof. 'Maar om terug te komen op mijn interactie met de inheemse Missouriaan: hij stelde zich voor als Tate Nighthawk Taylor. Nighthawk! Dat zweer ik. Zoiets kan ik echt niet verzinnen. Is dat niet het belachelijkste machogelul dat je ooit hebt gehoord?'

'Tate Taylor?'

‘Ja, Tate Eikelhawk Taylor. Vergeet dat middenstuk niet.’

Cora slaakte een zucht.

‘Wat?’ vroeg Foster terwijl ze een slok nam uit Cora’s flesje water.

‘De persoon voor wie we hiernaartoe zijn gekomen heet...’

‘Nee,’ zei Foster, Cora onderbrekend. ‘Doe me dat niet aan, Cora.’

‘Tate Taylor.’